

47. Szentháromság utáni tizenhetedik vasárnap.TULÁRADO LETT A KEGYELEM.

Róma 5,12-20-21

Róma 5,12-21

Mai igénk nem tejnek itala, inkább kemény eledel. Készülés közben felidéződött szívemben az, ami a Zsidókhoz írt levélben olvasható: "Akiről nekünk sok és nehezen megmagyarázható mondani valónk van, mivel restek lettetek a hallásra. Mert noha ez idő szerint tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek, akiknek tejjre van szükségetek és nem kemény eledelre. Mert mindaz, aki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédiben, mivelhogy kiskorú: az érettkorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre". Akik pedig együtt bánkódunk és szégyenkezünk e miatt, ma mondjuk el könyörgő szívvel, fohászként Ámos 8,11-et: "Ímé, napok jönnek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomszúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után".

Igeszakaszunk lényege az, hogy amint Ádám által a halál jött be a világba, úgy Krisztus által az élet jött el közünk. Ilyen címei vannak ennek a szakasznak: A halál története és az élet története. - Ádám és Krisztus, a bűn és a kegyelem kiáradása. - Krisztus az egész világ üdvössége. - Krisztus, az új emberiség első alakja. - Nos édes Testvérek, értjük-e a lényegét? Értjük-e a keresztyénség és a reformáció lényegét? Megtanultuk-e már kívülről és éljük-e belülről azt az "egyetlenegy vigasztalást", amelyet eleink olyan klasszikus szépséggel fogalmaztak meg, éppen a túláradóvá lett kegyelem által?!

Ádám útja, vagy az ember útja.

Megrázó, egyszerű felsorolás. Az apostol itt nem magyaráz, csak lerögzíti a szárnyú tényeket: egy ember által bejött a világba a bűn - a bűn által bejött a halál - a halál minden emberre elhatott és uralkodott - s a vége kárhóztató ítélet. Ez Ádám útja. Ez az Istentől elszakadt ember útja.

Három nagy üzenetét ragadjuk meg: ~~a/~~ A bűn és a halál az ember sorsává lett. "Nem tudunk nem-vétkezni", mondta Augustinus. S nyugodtan hozzátehetjük: "Nem tudunk nem-meghalni". Hadd utalok kedves Testvérek, Kálvin két fontos tanítására: "Csak abban az esetben tudjuk igazán és világosan látni, hogy mit nyertünk Krisztusban, ha ugyanakkor elénk tárul, mit veszítettünk Ádámban". S hogy mit veszítettünk? Nagy^{on} találcán felel reá: "Megfosztatván az Istenhez való hasonlatosságtól, csak önmagához hasonló ivadékot nemzhetett". - ~~b/~~ Ez minden ember sorsa. Egyetemes emberi sors, nincs kivétel. "Ahhoz, hogy a bűn nyomorúságos örökségét valaki birtokba vegye, elég embernek lennie..." /Kálvin/ - ~~c/~~ Bűn és halál először csak bejött, azután eluralkodott. A bűnben nem a parancsszegés a döntő, hanem az Isten ellen lázadás, az engedetlenség. Példaként felhozhatom számotokra az árvizet. Először csak átszivárgott a gáton, a töltésen. Csak besurrant a kertek alatt, éjszaka, titkon. A végén félelmetesen eluralkodott.

Krisztus útja, a kegyelem útja.

Itt is az Ige hármas üzenetére figyelünk: ~~a/~~ Mi a kegyelem? Kálvint idézem szívem szerint: "A kegyelem Isten tiszta jóságát jelzi, vagyis azt az ingyen való szeretetet, melynek bizonyosságát Krisztusban mutatta meg, hogy nyomorúságunkat orvosolja...A kegyelem Istenben van, a kegyelem hatása van mibennünk". - Találcán mondja Spurgeon, hogy a kegyelem és

a bűn viszálykodó szomszédok, a kettő közül valamelyiknek hátrálni kell. A kegyelemnek a szívben való életre kelése az önhittség halálát jelenti. - b/ A kegyelem is minden emberé. Itt azonban be kell fejezni az imént megkezdett kálvini idézetet: "...ahhoz, hogy Krisztus igazságát élvezzük, hívőknek kell lennünk, mert a hit által szerezhető meg a Vele való közösség". - Mint mondtam, a bűn velem született, "sorsommá" lett. Isten Krisztusban ebből szabadít fel. Nem az öröklött bűnért tesz felelőssé, hanem azért, hogy amikor ráébredek, hogy Jézus Krisztus eljött engem megszabadítani, visszautasítom az Ő szabadítását. Ettől a pillanattól kezdve a kárhozat bélyegét viselem magamon. Sokszor elgondolkodtam már azon, hogy az Újszövetség egyik "legkegyelmesebb" fejezete, a János evangéliuma harmadik rész ezzel a félelmetes kijelentéssel végződik: "Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta". /36/ - c/ Végül a kegyelem harmadik jellemzője: Uralkodnak az életben az egy Jézus Krisztus által azok... Megint csak - és nem is véletlenül - Kálvint idézem számotokra: "A hívőknek az életben való uralma egyúttal az élet uralma is a hívőkben". Isten őrizzen mindnyájunkat, hogy rosszul halljuk, vagy félreértsük ezt a kijelentést "uralkodnak az életben". Mert itt nem arról az uralkodásról van szó, ami az uralkodó egyház életében jelentkezett, hanem arról, hogy a kegyelem erősebb mint a bűn, az örökélet hatalma bizonyosabb, mint a halálé. Az eredeti szöveg jövő időről beszél. Három igehelyre mutatok itt rá: 1 Kor 6,3; 15,21 skk; Apoc 20,4.

Példa lehet mindnyájunk számára egy rövid, felejtetetlenül szép imádság, amit egy szilveszteresti gyülekezeti alkalmon hallottam, közöttünk legtöbb nyomorúsággal meglátogatott testvérünktől, aki ragyogó arccal imádkozta: "Köszönöm Uram, hogy őriző Pásztorom voltál és nem szűkölködtem semmiben!" Amen